

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, za účasti společnosti **T. I. C. a.s.**, zastoupené Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2006, č. j. 30 Ca 34/2006 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** uhradit společnosti T. I. C. a.s., se sídlem v P. 3, c. ., K č. d. 25a, náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2856 Kč, k rukám právního zástupce Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel, Krajský úřad Olomouckého kraje, jako právní nástupce Okresního úřadu v Prostějově, kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu v Prostějově, referátu regionálního rozvoje, ze dne 16. 8. 2002, č. j. RR 358/2002 Ti, a rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 7. 2002, č. j. SÚ/2895/02-Tom. Rozhodnutím stavebního úřadu byl zamítnut návrh společnosti T. I. C. a.s. (dříve T. I. C. C. a.s., dále jen „žalobce“) na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene pro stavbu „Tranzitní telekomunikační trasa“, úsek V. – O.. Výše zmíněným rozhodnutím Okresního úřadu v Prostějově pak bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

Stěžovatel v první řadě navrhl, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že jako správní orgán je vázán lhůtami stanovenými ve správním řádu a vzhledem k obsahu rozsudku krajského soudu bude nucen vydat nové rozhodnutí, které bude existovat vedle budoucího rozsudku Nejvyššího správního soudu s tím, že jejich obsah může, ale nemusí, být stejný. Dále je toho názoru, že krajský soud při přezkoumávání správních rozhodnutí vybočil z mezí daných § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tato rozhodnutí zrušil z jiného důvodu, než bylo žalobou požadováno. Stěžovatel dále s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 As 11/2003, uvedl, že nelze dovodit subjektivní oprávnění na vyvlastnění, a proto se ani nelze u soudu dovolat zkrácení na takovém právu. Rozsudek krajského soudu považuje stěžovatel mimo výše uvedené i za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nezákonný pro nesprávné posouzení právních otázek. Mezi účastníky řízení je spornou především otázka, zda byl stavební úřad povinen zřídit věcné břemeno podle ustanovení § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“), i poté, co byla stavba (v tomto případě stavba telekomunikačního zařízení) již postavena, resp. započata. Stěžovatel má za to, že tomu tak není. Rovněž výrok o náhradě nákladů řízení není v souladu se zákonem.

Žalobce se k podané kasační stížnosti vyjádřil v tom smyslu, že nesouhlasí s tím, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, jelikož pro to nejsou splněny podmínky dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Kromě toho se neztotožnil se závěrem stěžovatele, že by krajský soud při svém rozhodování porušil ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. a že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Věcně zastává na výklad § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích zcela opačný názor než stěžovatel a tvrdí, že za splnění zákonem stanovených požadavků byl stavební úřad povinen zřídit věcné břemeno kdykoliv.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v projednávané věci bylo podstatným způsobem porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem a toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dle právního názoru krajského soudu v otázce posouzení § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích zůstávají veškeré atributy rozhodovací činnosti stavebnímu úřadu zachovány i poté, co již došlo k zásahu do práv vlastníků pozemků dotčených předmětnou stavbou. Stavební úřad tedy nemůže s poukazem na jinou (soukromoprávní soudní) proceduru popírat vlastní kompetenci věc posoudit a rozhodnout o ní jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítáním stavby. Krajský soud se tedy ztotožnil s právním názorem žalobce. Mimo náhrady nákladů řízení o žalobě rozhodl dle § 110 odst. 2 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Řízení o ní předcházelo vydání napadeného rozsudku v této věci, když původní rozsudek krajského soudu v této věci a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu byly zrušeny usnesením zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, věc byla předána zpět krajskému soudu, který po zrušení rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodl tak, že úspěšný žalobce má nárok dle § 60 odst. 1 s. ř. s. i na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní jako důvody uplatňuje skutečnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů a v jiné vadě řízení

před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jako první se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou směřující proti vybočení z mezí daných § 75 odst. 2 s. ř. s. Argumentaci, kterou se stěžovatel snaží dovodit neexistenci subjektivního veřejného práva žalobce, dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze akceptovat. V daném případě se jedná o veřejné subjektivní právo na zřízení věcného břemene, resp. vydání rozhodnutí ve věci jeho návrhu na zřízení věcného břemene, a to při splnění zákonem stanovených požadavků. V tomto ohledu jde tedy argumentace stěžovatele nesprávným směrem, nehledě na to, že použitá judikatura byla v daném případě použita selektivně a účelově; samo stěžovatelem citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 As 11/2003 – 50, publikované na www.nssoud.cz, konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění či o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene je veřejnoprávní záležitostí, a proto přezkum těchto rozhodnutí náleží správním soudům. V daném případě se při rozhodování o nuceném omezení vlastnického práva uplatňuje veřejnoprávní metoda právní regulace a je tedy plně na místě přezkum v rámci správního soudnictví, jemuž lze jistě podrobit i situaci, kdy stavební úřad návrh na zřízení věcného břemene ve smyslu § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích zamítne tak, jako se to stalo v případě žalobce.

Námitku stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že spornou otázkou v posuzovaném případě bylo, zda-li je stavební úřad oprávněn zřídit věcné břemeno podle ustanovení § 91 odst. 3 telekomunikačního zákona i poté, co byla stavba telekomunikačního zařízení postavena, popřípadě zahájena. V tomto ohledu krajský soud dostatečně jasně konstatoval, z jakých důvodů považuje všechny atributy rozhodovací činnosti příslušného stavebního úřadu za zachované s tím, že zákonem svěřená kompetence stavebního úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán. Současně rovněž připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, která konvenuje s daným právním názorem.

Stěžejní námitkou ve věci tedy zůstala námitka nesprávného právního posouzení otázky časového omezení zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se této věci vycházela z názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 – 66, publikovaném pod č. 630/2005 Sb. NSS. V něm bylo vysloveno, že „*příslušný stavební úřad nemůže zamítnout návrh na zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, jen s poukazem na skutečnost, že žádost je podána až po provedené pokládce telekomunikační sítě.*“ Poté, co sedmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru odlišnému od názoru již vyjádřeného v citovaném rozsudku, byla problematika zřízení věcného břemene stavebním úřadem až po zřízení stavby podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupena usnesením ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 As 67/2005-33 (na něž rovněž odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti), k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Nicméně usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2007, pod sp. zn. 7 As 67/2005, byl tento právní názor potvrzen, když bylo rozšířeným

senátem konstatováno, že považuje omezení vlastnického práva, k nimž zákonodárce zákonem o telekomunikacích přistoupil, za proporcionální, tedy jako taková, jež jsou v souladu s jinými ústavněprávními garancemi, a současně je považuje za taková, jež šetří jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Omezení vlastnického práva plynoucí z možnosti vyslovit ex actu zřízení věcného břemene k části nemovitosti pro účely zřízení a provozování telekomunikačního podzemního vedení vyplývají ze zákona, jsou ve veřejném zájmu a náleží za ně náhrada. Takové omezení je legitimní a proporcionální. Časový okamžik, kdy by tak mohl orgán veřejné moci konstituovat ono omezení, pak nepovažuje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu za určující. S ohledem na tento závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který je podrobně uveden v odůvodnění usnesení sp. zn. 7 As 67/2005 ze dne 20. 3. 2007 (www.nssoud.cz), ani tato námitka stěžovatele nebyla důvodná.

Závěrečnou kasační námitku směřující proti výroku o nákladech řízení nemohl Nejvyšší správní soud přezkoumat, neboť dle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je taková námitka nepřipustná. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že systém opravných prostředků v soudním řízení, aby šetřil ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a respektoval principy materiálního právního státu, musí nalézt přiměřenou rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Ryze formální důraz kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení (ve smyslu jeho procesní bezvadnosti) ve svých důsledcích může oslabovat právní jistotu, a tedy i efektivitu práva. Jak k tomu opakovaně uvedl Ústavní soud (viz např. nálezy ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, publikovaný pod č. 424/2001 Sb., jakož i pod č. 164 Sb. n. u. US, svazek 24, str. 201; obdobně též nálezy ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, publikovaný pod č. 128 S. n. u. US, svazek 31, str. 149); žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší a nutně musí přinášet i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, respektive přezkumných, řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně minimalizovat, nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační námitka směřující toliko do výroku o nákladech řízení nepřipustná a za této situace tedy nemohl Nejvyšší správní soud postupovat jinak, než ji ze svého přezkumu vyloučit.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal vady řízení uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž přihlíží z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší, a žalobci, který byl v řízení úspěšný, byla přiznána náhrada nákladů podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální

náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, zvýšených o DPH v sazbě 19 % ve výši 456 Kč, celkem tedy 2856 Kč. Tato částka bude uhrazena stěžovatelem žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu